

СТРАШНИЯТЪ РАЗБОЙНИКЪ

(Истинска случка)

Малък бѣхъ. Току-що бѣхъ изкаралъ първи класъ въ родния си градъ — Казанлъкъ. Започна лѣтната ваканция дълга, дълга — по-дълга отъ великитѣ пости. Едни отъ децата постѣпиха на занаятъ, други отиваха да се кѣпятъ въ Тунджа, а децата отъ нашата махала трѣгнаха по екскурзии до близкитѣ села. Почти всичкитѣ ми другари вече направиха по една екскурзия, а азъ още не бѣхъ мръдналъ. За да ги засрамя, решихъ да направя най-дългата екскурзия — да ида за единъ день до Стара-Загора и да се върна. Голѣма дума казахъ, но връщане нѣмаше, защото се похвалихъ вече на другаритѣ си.

Да се изминатъ 33 км. на отиване и 33 — на връщане; да се премине два пѣти Сръдна-гора; да се мине преди мръкване два пѣти Кара-дере — мѣстото, гдето ставаха и посрѣдъ бѣлъ день обири, па даже и убийства; гдето и досега стѣрчи надгробенъ паметникъ на единъ убитъ, не бѣ лесна работа. Но да се покажа предъ другаритѣ си, решихъ на всѣка цена да направя тази екскурзия.

Рано една сутринъ, съ малко хлѣбецъ и сиренце, трѣгнахъ по шосето за Стара-Загора. То бѣ толкова рано, че докато излѣзохъ вънъ отъ града, слънцето изгрѣя. Хичъ не ме питайте за птички и бубулечки. Очитѣ ми бѣха тогава заети да търсятъ отдалечъ камънитѣ, по които бѣха означени хектометритѣ и километритѣ. Целта ми бѣше, да оставя повече километри задъ себе си, но колкото повече крачехъ, толкова повече силитѣ ме напущаха.

Когато наближихъ Кара-дере, слънцето бѣше се доста много издигнало. Дали защото отъ страхъ запѣхъ на това мѣсто юнашки пѣсни, никакъвъ разбойникъ не излѣзе на среща ми. Когато поехъ вече Сръдна-гора, едва влачехъ краката си. При силна горещина и тежка задуха, най-после, се довлѣкохъ до крайнитѣ кѣщи на Стара-Загора. Слънцето бѣше се вече наклонило къмъ западъ. Време за губене нѣмахъ. Ето защо, седнахъ накрай града подъ едно дърво и решихъ да свърша три работи едновременно — хемъ да си почивамъ, хемъ да обѣдвамъ, хемъ и града да гледамъ.

Заплеснахъ се да разглеждамъ града и не забелязахъ, че се появили по небето черни облаци. Макарь и неотпочиналъ, събрахъ остатѣка отъ хлѣбеца и сиренцето, увихъ ги въ кърпичката и трѣгнахъ обратно за Казанлъкъ. Съ разкривени отъ преумора крака поехъ склоноветѣ на Сръдна-гора. Цѣлото небе се покри съ черни облаци. Започна буря. Свѣткавици раздираха чернитѣ облаци. Гърмежи разтърсваха земята. Започна да вали силенъ дъждъ, отъ който протекоха порои по шосето. За подслоняване и дума не можеше да става, защото нѣмаше време за губене, пѣкъ и нѣмаше, кжде да се подслоня. Мокъръ до коститѣ, изморенъ и самъ въ планината при тази страшна буря, бѣхъ силно изплашенъ. За юнашки пѣсни и презъ умъ не ми минаваше.